

Les motxilles que entren a classe

Perquè fer-te teu el dolor dels altres és una forma de curar-lo

Foto: World Bank Photo Collection

Això no és problema meu. Mira, jo ja he fet el que podia. Són les cinc, surto per la porta del darrere i adéu. Vés amb compte que aquesta nena és una mentidera. Amb aquest nen no hi ha res a fer, ja ho veia a P3. I els seus pares, ui, encara com ha sortit així. A la Mireia li poso un notable, perquè, encara que estigui una mica fluixa, és de notables. En Pau juga sol perquè li agrada jugar sol. El Joan suspèn perquè no hi ha manera que porti els deures fets. I mira que ha estat tota la setmana sense patir. I has vist quina lletroteta fa?

Diria que els bons mestres són els que fan l'exercici de concretar. Que en comptes de repartir i repetir etiquetes i temaris es dediquen a educar, entenent que educar és acompanyar, vetllar, apropar la vida a la vida. Que no classifiquen en sacs, sinó que acullen el matís. I per molt fràgil i delicat que sigui el cuiden i l'estimen i se'l fan una mica seu. Perquè fer-te teu el dolor dels altres és una forma de curar-lo. Mestres que, en lloc d'empètir, donen l'oportunitat de ser, de créixer. La confiança. Que regalen una mirada nova, cada dia al matí, a les motxilles que entren a classe. Que lluny de limitar-se a sentenciar que la hac està torta intenten llegir per què avui agafa el llapis mig ensopit. I a qüestionar-se si la fitxa que va manar que fessin a casa realment valia la pena que la fessin. I si tothom tenia algú que l'ajudés a fer-la. Mestres que abans de parlar, escolten. I

tornen a escoltar. I escolten de veritat: amb els ulls. Amb la mà. Amb la fidelitat d'una porta que, passi el que passi, sempre és oberta.

A punt per rebre el món que la Mireia, el Pau i el Joan porten a dins. Sabent que tant el poden trencar com arreglar. I fins i tot, i fins quan calgui, compartir.